

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **C.T. H.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2020, č. j. 43 A 66/2018-53,

t a k t o :

Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2018, č. j. MV-41558-4/SO-2018, zamítla žalovaná odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2018, č. j. OAM-1559-8/ZR-2017, a toto rozhodnutí potvrdila. Posledně uvedeným rozhodnutím byla žalobkyni podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušena platnost povolení k trvalému pobytu, neboť toto povolení bylo uděleno na základě osvědčení o znalosti českého jazyka, které neodpovídalo skutečnosti. Současně byl žalobkyni podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců udělen výjezdní příkaz na dobu 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí žalované napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v návěti zamítl.

[2] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost a v následném podání uplatnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku odůvodňuje tím, že její nucené vycestování by znamenalo značnou újmu pro její rodinný život. Stěžovatelka uvádí, že žije na území ČR s manželem X, nar. X, a jejich dětmi, dcerou X, nar. X, a synem X, nar. X, který zde navštěvuje základní školu a je závislý na péči svých rodičů. Převážnou část příjmů rodiny tvoří příjmy manžela z podnikání, stěžovatelka je dlouhodobě v domácnosti a nemá žádné příjmy. Pokud by byla stěžovatelka nucena opustit ČR, její rodina by ji následovala do země původu. V takovém případě se obává, že rodina přijde o veškeré příjmy a ocitne se

bez prostředků, neboť s ohledem na úroveň nezaměstnanosti ve Vietnamu je nepravděpodobné, že by tam někdo ze zletilých členů rodiny našel zaměstnání. Pokud by stěžovatelka opustila území ČR sama, hrozí jí i její rodině vážná psychická újma z důvodu dlouhodobého odloučení. Dodala, že skutečnosti, o které opírá svoji žádost, doložila ke shodné žádosti v řízení před krajským soudem.

[4] Stěžovatelka dále poukazuje na ztíženou možnost cestování a získání pobytového oprávnění v důsledku omezení souvisejících s pandemií onemocnění COVID-19. Tato omezení se stejně jako pandemie vyvíjí nepředvídatelným způsobem a mohou způsobit dlouhodobé odloučení stěžovatelky od její rodiny. Stěžovatelka vede řádný život a nikdy se v ČR nedopustila protiprávního jednání, její setrvání na území proto není v rozporu s veřejným zájmem.

[5] Žalovaná s přiznáním odkladného účinku nesouhlasí. Ve vyjádření k tomuto návrhu uvedla, že nesdílí názor stěžovatelky, že by jí nepřiznáním odkladného účinku vznikla značná újma. Ta by mohla stěžovatelce vzniknout teprve na základě správního vyhoštění ze země (zde odkazuje na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 12. 2013, č. j. 3 A 120/2013-28, a na nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Stěžovatelka je nadto zastoupena advokátem, a její práva jsou tak náležitě chráněna. K návštěvě České republiky může stěžovatelka využít víza k pobytu do 90 dnů.

[6] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u nějž by bylo možno odkladný účinek bez dalšího očekávat. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Podle citovaného ustanovení soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 s. ř. s.).

[8] Dále je třeba upozornit, že řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku je, stejně jako samotné řízení o kasační stížnosti, ovládáno přísnou dispoziční zásadou. To znamená, že soud je při posuzování důvodnosti návrhu oprávněn vycházet pouze z důvodů, které účastník uvede ve svém návrhu. Není úkolem ani oprávněním soudu za účastníka dohledávat či domýšlet konkrétní okolnosti a důvody, které by měly svědčit jeho požadavku vznesenému v návrhu na přiznání odkladného účinku.

[9] Z výše uvedeného plyne, že návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a doložen konkrétními důkazy, protože navrhovatel nese jak břemeno tvrzení, tak břemeno důkazní. K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, proto musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku

pokračování

může vzniknout jiným osobám, v čem konkrétně tato újma spočívá a jaký je její rozsah. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení odpovídajících důkazů (viz například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[10] Stěžovatelka ve svém návrhu uvedla, že nucené vycestování by pro ni znamenalo újmu, spočívající zejména ve ztrátě kontaktu s manželem a jejími dětmi, jež by byla umocněna ztíženou možností opětovně získat pobytové oprávnění na zastupitelském úřadu v zemi původu za současných restriktivních opatření v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19. Má za to, že svá tvrzení ohledně vzniku újmy na jejím rodinném životě dostatečně doložila již k žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě v řízení před krajským soudem.

[11] Nejvyšší správní soud ze spisu krajského soudu ověřil, že usnesením ze dne 11. 7. 2018, č. j. 43 A 66/2018-31, krajský soud přiznal žalobě odkladný účinek. Nepoměrně větší újmu, která by mohla žalobkyni zamítnutím návrhu vzniknout, přitom spatřoval zejména v odloučení stěžovatelky od nezletilého syna X, nar. X, který toho času plnil v ČR povinnou školní docházku a byl závislý na péči stěžovatelky (viz bod 11 citovaného usnesení).

[12] Na tomto místě však Nejvyšší správní soud upozorňuje, že nynější návrh na přiznání odkladného účinku spočívá toliko v doslovném převzetí znění druhého odstavce návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, který stěžovatelka, prostřednictvím stejného právního zástupce, podala ke krajskému soudu před více než dvěma a půl lety. Nad rámec tohoto stručného odůvodnění pouze požádala, aby Nejvyšší správní soud přihlédl k aktuální situaci týkající se pandemie onemocnění COVID-19. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti tedy nereflektuje změnu okolností, k níž nutně muselo dojít vlivem času, a to přinejmenším v případě syna stěžovatelky. Ten v době rozhodování krajského soudu o odkladném účinku navštěvoval sedmý ročník základní školy, ke dni rozhodování kasačního soudu je však téměř plnoletý a povinnou školní docházku měl ukončit v červnu roku 2020. V tomto ohledu je proto argumentace stěžovatelky značně neaktuální a zavádějící a Nejvyššímu správnímu soudu nezbývá než konstatovat, že tvrzení o tom, že syn stěžovatelky navštěvuje základní školu a je závislý na péči obou rodičů, nemá za prokázané ba ani za věrohodné. Stěžovatelka zcela pominula značný časový odstup mezi rozhodováním o odkladném účinku žaloby a odkladným účinku kasační stížnosti, a prostou reprodukcí své argumentace ze žalobního řízení rezignovala na povinnost předestřít soudu aktuální tvrzení týkající se zásahu do jejího rodinného života a tato hodnověrným způsobem doložit.

[13] Obdobně nahlížel Nejvyšší správní soud i na obecné a blíže nekonkretizované tvrzení, že by rodina stěžovatelky utrpěla vážnou ekonomickou újmu, pokud by ji následovala do Vietnamu. I tato část návrhu na přiznání odkladného účinku totiž, jak výše uvedeno, doslova kopíruje pasáž předchozí žádosti podané ke krajskému soudu; této argumentaci nadto krajský soud nepřisvědčil. Nejvyšší správní soud proto ve shodě

s krajským soudem konstatuje, že pobytová oprávnění dětí i manžela stěžovatelky nejsou odvozena od jejího pobytového statusu, a z ničeho tedy nevyplývá, že by ukončení pobytu stěžovatelky a její vycestování mělo za následek nutnost opustit ČR i pro její rodinné příslušníky. Manžel a zletilá dcera stěžovatelky, kteří jsou zde ekonomicky činní, mohou stěžovatelku podporovat v zemi původu i z ČR.

[14] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že manžel stěžovatelky bylo povolení k trvalému pobytu zrušeno ze stejného důvodu jako jí a že jeho kasační stížnosti proti zamítavému rozsudku byl, na rozdíl od nyní projednávané věci, usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2020, č. j. 5 Azs 216/2020-31, přiznán odkladný účinek. Situace manžela se však od situace stěžovatelky liší především v tom, že manžel stěžovatelky na území ČR podniká a zajišťuje příjmy pro celou rodinu; v jeho případě proto Nejvyšší správní soud zohlednil i hrozící újmu spočívající v zásahu do jeho výdělečné činnosti a v přechodném výpadku příjmů jeho rodiny. Žádné jiné skutečnosti, které by svědčily o vzniku nepoměrně větší újmy, Nejvyššímu správnímu soudu nevyplynuly ani *ex officio* z povahy projednávané věci, tj. ze skutečnosti, že žalovaná zamítla odvolání stěžovatelky proti rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu.

[15] Stěžovatelka závěrem svého návrhu upozorňovala na omezení leteckých spojení a omezování pobytových oprávnění v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19. Tato tvrzení ovšem představují pouze hypotetické obtíže spojené s vycestováním stěžovatelky, případně jejím návratem do ČR na základě jiného pobytového statusu, a nelze je proto považovat za reálně hrozící značnou újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s.

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka neunesla břemeno tvrzení a zejména břemeno důkazní, jimiž by svůj návrh podepřela. Kasační soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatelky k možným újmám jiných osob a ani otázkou dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[17] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tímto rozhodnutím se nikterak nepředjímá podoba budoucího rozhodnutí ve věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu